

Witte Koord

'Witte Koord was één van de inzendingen van de neplogwedstrijd en was één van de favorieten van de jury.' -- Willem Claassen.

'Dankzij internet geniet ik al een aantal jaren van de woorden en beelden van Karin. Op haar eigen dromerige, soms zoekende, maar vooral tot de verbeelding sprekende manier, neemt Karin je mee in haar belevingswereld. Met haar woorden tovert ze het ene moment een glimlach op je gezicht en het volgende moment zit je met een brok in je keel. Haar werk verdient in mijn ogen een groter podium dan alleen een plekje in het grote cyberbos.'-- Gerjanne Tiemens

'Het was -is een mooie kijk in de prive keuken van een jong meisje, soms bij het ontroerende af. Het leest lekker vlot terwijl het je toch aan het denken zet.'-- Roel Wijnants.

'Ondanks dat ik het druk heb, heb ik het in 1 adem uitgelezen. Mooi meisje, mooi verhaal en zo prachtig met zo weinig woorden. Laat een grootse indruk achter!' -- Yvonn.

'Het zijn heel krachtige beelden, elk fragment. Ik had al gemerkt dat de teksten al die tijd in mijn gedachten waren blijven hangen, en dat zegt eigenlijk al genoeg. Vooral die laatste stukken, die zich in Spanje afspelen. Het komt hard aan, als je het leest, het dringt diep door. Mooi en soms moeilijk om te lezen daardoor (emotioneel moeilijk, bedoel ik. Het is wel juist heel helder opgeschreven). Doordat die fragmenten zo compact en gestileerd zijn opgeschreven kunnen mensen goed aanknopingspunten vinden, misschien. Het worden min of meer archetypische beelden voor situaties die meer mensen meegemaakt moeten hebben. Daardoor werkt het zo effectief, denk ik.'-- Laurent Bruning.

'Had ik al gezegd/gemaid/geschreven dat mijn vriendin jouw bundel erg mooi vond? Het perfecte cadeau. -- Carice.

'Ik lees eenzelfde ritme als ik soms in mijn gedachten hoor, herkenbaar of toch ook ongewoon, fascinerend.' --
Sytske Roskam.

""Heb het gelezen en herkende meer dan ik dacht.

Dominante vriendinnen. Korte zinnen. Het ontheemde verblijf in het buitenland, de ogenschijnlijke stilstand. En de
algehele beklemming sprak me erg aan.

En weet je wat ik het aller mooiste vind aan dit hele project?

Dat het op internet is ontstaan, en dat het nu van het internet af is, en een boek is geworden.

En dat je dat zelf hebt gedaan. In eigen beheer. Geen anderen die bepalen of iets een boek is of niet.

Transformaties.

Rupsen die vlinders worden." -- Bert Kommerij.

witte koord.

karin ramaker.

ISBN 978-90-813582-1-7

© 2008 Karin Ramaker (<http://www.met-k.com/>) metkarin@gmail.com

© 2009 Karin Ramaker 2009 Tweede Druk.

Met medewerking van Mirjam de Graaf (www.tekstkeuken.nl)

Illustraties: Yvonne Vlaar. (www.yvonnevlaar.com)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

5

Dat alle rommel -
Chaos -
een plek moest krijgen,
alles op een geordende stapel.
Recht
alles dat scheef was
Recht;
Gelijk;
Ontrommeld,
voelde bizar genoeg
als een Bevrijding.

...

6

7

DEEL EEN

8

9

Vandaag zat ik in de trein
naar mijn werk.
Hij nam me mee
naar de andere kant
van de rivier.
En voor me,
geschreven met stift,
op de gele leren stoel,
stond een zinnetje:
'Everything that begins,
has an end...'
En ik fotografeerde het.

Alles dat ooit begon
zou een einde hebben.
Daar moest ik aan denken
onderweg in de stad.
Tussen de mensen door
die aan het winkelen waren.
Zij weten niet wat ik denk
en voel.
Vanbinnen.
Als alles dat begint een einde heeft,
dan komt het wel goed met mij.

10

Ik hield niet van die polkadotgympen
waar iedereen op liep.
Ik liep in mijn oude,
versleten converse gympen .
'Dat is niet charmant', zei mama,
maar dat kon mij niets schelen.
Vandaag zat mijn veter los.
Ik had het niet gezien
maar ik voelde het.
Toen ik een stap wilde zetten
stond ik met mijn ene voet erop.
En struikelde bijna.
Dat was zo'n rotmoment geweest,
want ik hield een Big Mac Menu
in mijn hand
en liep langs
de mooiste jongen van de groep.

11

Met Lena was ik
aan het sjokken
door de stad.
Ze wilde kleren kopen,
maar ik had geen zin.
De H&M had een nieuwe collectie,
had ze gezegd.
Geel. Grijs. Zwart. Donkerblauw.
Stomme kleuren.
Alles strak.
Het zou me niet staan.
Maar Lena ging het pashokje in
met een strakke broek en een paar t-shirts.
'Kijk dan!' riep ze, toen ze eruit kwam.
De andere meisjes duwden
elkaar weg voor de spiegel.
Ik kreeg het warmer en warmer.
'Pas jij nou ook iets!' zeurde Lena.
Lena zeurde vaak.
Ze kreeg ook altijd
haar zin.
Soms wist ik niet waarom
ik vriendin met haar was.

12

Lena stopte mij een grijs t-shirt toe.
Het was dat ik het meteen vastpakte
anders was het op de grond gevallen.
'Passen!' zei ze.

Toen ik in het pashokje stond
en mijn eigen t-shirt uittrok,
mezelf in de spiegel zag,
wilde ik wegrennen.

Heel hard.

Soms zou ik echt weg willen rennen.

Als ik het lef had dan rende ik.

Dan zou Lena met open mond
en kledingstukken in haar hand
bij de deur staan.

Omdat ik nooit
zulke dingen zou doen.

Lena was de baas.

Lena was de gangmaker.

Met Lena werd alles

gedaan

en met Lena ging alles
op rolletjes.

En ik sjokte en keek.

En ik hield vast en legde weg.

Voelde me de Onderstroom

als Lena dingen gedaan

wilde krijgen.

13

Ik kon met Sjors
lang stil zijn.
Gewoon stil zijn
naast elkaar.
Niets zeggen omdat
niets zeggen ook wel mocht.
Dan voelde de Onderstroom stilgelegd.
Stilletjes zitten op het dakterras
van een grote winkel.
Als we niet naar school hoefden,
zoals nu in de vakantie,
zaten we met een cola
op het dakterras van de V&D.
Zei Sjors dat hij naar Italië wilde.
Zei ik dat ik hier wilde blijven.
Sjors draaide zijn glas
tussen zijn handen.
Kolkte het laatste beetje cola
in het glas als een kleine zee
alsof het vervuild was
en prik
zijn werk deed.
Sjors stond op, gooide zijn peuk over de rand.
'Ik ga een broodje halen.'
Ik knikte.
'Jij ook?'
Ik schudde mijn hoofd.
Ik wilde geen broodje.
Ik voelde een knoop in mijn maag
als ik dacht aan broodjes.

14

Er liep een gevlekte kat
over een richel van een huis.
Daar aan de overkant
van het dakterras van de V&D.
Sjors at zijn broodje met grote happen op.
Het was bijna smerig
om hem zo te zien eten.
Mama nam ooit een kat
mee naar huis.
Toen de winter verdween,
en de zon langzaam
door de wolken stak,
hoefde Spanje niet meer
en nam ze een zwerfkatje mee.
Ik noemde hem Gato.
Gato betekent kat.
In het Spaans.
Op het bed waar ik vaak lag
kwam Gato naast me liggen
of liep over mijn benen
en begon te spinnen.
Gato werd mijn vriendje.
Waartegen ik sprak.
Soms fluisterde.
Dingen die niemand
weten mocht.

15

Ik fluisterde dan
in de stille kamer
dat ik soms zou wensen
dat ik dingen terug kon nemen.
Dat de film in mijn hoofd
teruggespoeld kon worden.
Met een druk op de knop.
Zoals je een dvd-speler bewerkte.

16

Toen ik klein was,
kon ik huppelen.
En lachen van plezier.
Zong ik
My Bonny Is Over The Ocean.
Op de groene schommel
in de achtertuin.
Kletste ik met het buurmeisje
vanachter een heg.
Zag ik de schaduwen
van bewegingen.
Hoorde ik de stemmen
van de andere kant.

17

Mijn lichaam veranderde.
Het was alsof ik voor het eerst
in de spiegel keek,
en mezelf niet meer zag staan.
Mama kocht een roze, getailleerd t-shirt.
Maar dat legde ik weer in de kast.
Lena belde toen ik thuis was.
Mama hield de telefoon vast.
'Het is voor jou.'
Soms wenste ik op zo'n moment
dat mijn papa het was.
Hij was het
nooit.
Lena wilde naar de kermis.
Ze wilde suikerspinnen en kaneelstokken.
Ze wilde in de attracties.
Ze wilde.
Ze wilde.
Lena was mijn beste vriendinnetje.
Van vroeger tot nu.
Ik kon haar niet goed vertellen
dat ik haar soms niet kwijt wilde
en soms ook wel.

18

Lena haalde me op.
Op haar oude omafiets.
Met een bijna lekke achterband
waar ik op de pakkendrager sprong
en me liet wegrijden.
'Wat was dat nou voor gezeik?'
had ze met de wind in haar wangen gezegd.
'Wat nou, je had geen zin?'
Maar ik haalde mijn schouders op.
En Lena fietste.

19

Het was druk op de kermis.
De oliebollenkraam geurde.
Lena kocht er eentje met pudding erin.
Haar mondhoeken overspoelden
met dik geel spul.
Bij het spookhuis kochten we kaartjes.
Zij rende weg, het donker in.
Ik hoorde gegil en herrie.
'Kom dan, Reva!'
'Kom!'

20

Soms wilde ik opnieuw beginnen.
Opnieuw beginnen bij de ingang van iets.
Waar je een kaartje halen moest
om dan een rozentuin in te gaan.
Geen spookhuis.
Had jij dat ook weleens
dat je in een staat verkeerde
van slaap en waak
en dat je liep
als in slow motion
in een veld van bloemen?
En dat je dan wakker werd
en niet wilde
want de Alledaagse Dag
ging alledaags door.
Alledaags.
Ik wilde veranderen.
Alles om mij heen.

21

'Wat wil je veranderen dan?'

Dat vroeg mevrouw Thijssen aan me.
Mevrouw Thijssen was de vervanger
van de vervanger van meneer Loeffen.

Ze droeg een dikke paardenstaart
gedraaid in een knot,
die scheef zat
in het holletje
van haar nek.

'Wat zou je wensen
dat verandert
zodat jij je
er beter door voelt?'

22

Ik zou best een lijstje kunnen maken.
Van de dingen die ik anders
zou willen zien.
Maar ik dwaalde af
naar paardenstaarten in een knot.
Sjors stond voor de deur.
Met een sigaret in zijn ene hand.
Telkens als ik de trap af wandelde
en zijn wazige lijf zag
vanachter het raam
klonk er een rammeltje
door mijn buik.
Geen vlinders.
Rammeltjes.
Alsof er een kleine
Madurodam kerkklok
door mijn lijf klonk.
Geen vlinders.
Rammels.

23

'Ga je mee?' vroeg Sjors.
Hij wiebelde op zijn
te grote skateschoenen.
Zijn veters niet gestrikt
maar half gepropt in de zijkanten.
Als ik de deur opende
en Sjors zag staan
donderde er een baksteen
naar beneden.
Van mijn keel via mijn slokdarm.
Het paste niet.
Ik moest mijn keel schrapen.
'Waarheen?'
Hij haalde zijn schouders op.
Keek achterom
naar zijn Amerikaanse fiets.
'Gewoon.'

24

Waar was gewoon?
De baksteen hing ergens
tussen de randen van mijn maag.
Alsof de hoeken
er zo uit konden steken.
Mijn mama wilde nooit
Gewoon.
Gewoon was wat iedereen
en allemaal wenste.
Net anders.
Apart.
Bijzonderder.
Bestond het woord bijzonderder?

25

Mama woonde ooit in Spanje.
Isla Cristina.
Waar ze papa leerde kennen.
Papa was niet gewoon.
Ongewoon.
Zo ongewoon
dat hij niet mee kwam
naar Nederland.
Het bracht ons, Sjors en ik
bij de snackbar
om de hoek.
Patatje oorlog.
Patatje met.
Oorlog in mijn hoofd.
Te hete kroketjes.
Sjors praatte nooit
in simpele woorden
als in: ik vind je leuk
of ik vind je lief.
Hij betaalde mijn patatjes;
keek zo nu en dan eens op.
Veegde zijn mond af aan
een papieren servetje.
Zei:
'Kom, we gaan weer naar huis.'

26

Hoeveel patatjes oorlog,
rommel in mijn hoofd,
mayonaise op mijn vingers,
naast elkaar op een leren kruk,
moest ik nog doorstaan?
Sjors reed weg,
langzaam.
Lena belde op mijn mobiel.
'Waar ben je?'
Ik was op de hoek
van de straat
van de snackbar.
Alleen.
'Ga je mee naar de bios?'
'Of ga je naar huis?'
'Zal ik naar jou toe komen?'
'Nee, we gaan naar de bios.'

27

Lena maakte het mij te gemakkelijk.
Zij besliste gewoon altijd.
Dan zei ze later vaak
met een boos gezicht
dat anderen nóóit iets beslisten.
Maar toen ik 'ja' zei en ophing,
belde mama opeens.
'Je moet nu naar huis.'
'Je moet NU naar huis, zeg ik je!'
Mama's stem klonk
hard en huiverig.
Kil en koud.
Vol angst en beven.
Mijn gympen
zwaar als zoutzakken
zo zwaar,
liepen mij naar huis.

28

Mama stak een sigaret op.
Terwijl ze
een wolkje rook uitblies,
voelde ik de stilte
stilstaan.
Alsof er een trein
zachtjes
wilde remmen
zo zacht
dat het bijna niet kon.
Als mama zo zitten ging
en een sigaret het praten deed
rookwolkjes in de lucht
doorzichtig grijs
dan wist ook ik
dat sigarettenwolken
geen stemmen hadden.

29

Als er een boksbal in de kamer stond
zou ik er tegenaan meppen.
Heel hard.
Harder.
Op z'n hardst.
Wat doet iemand tegen zwijgen?
Mama, zeg eens wat.
'Zeg dan wat er is.'
ZEG DAN WAT ER IS MAMA!
'Zeg het dan! Ik moest toch
naar huis.'
Waarom moest ik naar huis?
Is oma dood?
Gato?
'Niet Gato toch?'

30

'Je vader was hier.'
Mama sprak de woorden
als druppels in een glas water.
Niet vloeiend,
maar kort.
Maar ik kon de woorden
helemaal niet vatten.
Bij me houden.
Omarmen.
Papa liep vroeger altijd
met grote stappen
door het zand
met mij aan de hand.
Grote handen.
Kleine handen.
In elkaar gevlochten.
Hand in hand.
Papa's stappen
in het zand
hand in hand.
Kon ik nog een keer
wandelen
met papa?

31

Ik was naar boven
gelopen.
Waar de stilte
het kraken van deuren was
en papa nergens
te vinden was.
Ook al zei mama
in trillende angst
dat papa weer
hier was.
Geweest.

32

Maar hier.
Waar was hier.
Hier klonk zo
dichtbij.
Niet achter
krakende deuren
van oude huizen
met verwarmingsbuizen
die trilden
toen de kraan
eindelijk
openging.
Gato kwam bij me
in een spinnende rust
die een kalmte
over me heen liet gaan
als een warme deken.

33

Zo werkte
de Troost;
als een nietszeggende,
niets denkende
gedachte.
Als papa hier was geweest,
waar was hij dan nu?
Ik wilde hem roepen
maar mijn stem
gaf geen enkel geluid.
Vroeger toen ik klein was
mocht ik op de rode fiets
bij het zijpaadje.
Duwde hij mijn rug;
trapte ik vooruit.
Wiebelde het stuur.
'Je kunt het, dienteleón!*'
Ik keek de verte in.
Naar de wijde velden,
de rijen huizen
aan de andere kant
van het bewoonbare gebied.

*paardenbloem

34

Soms hoopte ik
op alles dat makkelijk ging.
De antwoorden op de vragen.
De oplossing voor elke som.
De vertaling van iets dat ik niet begreep.
Dat ik droomde dat het papa was
via de telefoonverbinding,
mama vertelde dat ze van me hield,
en zoals Sjors me soms bekeek
alsof ik een vlindertje was onder
een vergrootglas.
De wereld draaide soms om me heen,
als een zweefmolen op een kermis.
Waarin mijn voeten van de grond wiebelden
en ik mezelf omhoog liet gaan.
Als de wereld,
de Aarde, draaide,
sneller en sneller,
duizelde alles zo
om mij heen.
Voelde het alsof
mijn maag zichzelf
kantelde.
Was de Alledaagse Dag,
een alledaagse dag,
maar klikte de diaprojector
in mijn hoofd
alle plaatjes verder weg.
Alles ging gewoon door.
Gewoon door.

35

Toen Lena belde,
haar schorre stem:
'Hallo, waarom neem je niet op?'
zakte de moed me even
in mijn versleten gympen.
Als Lena wilde afspreken
moest ze veel eten.
Soms proppte ik een hamburger
door mijn slokdarm
om de rest van de dag
te voelen
dat er een koord
stevig om mijn taille lag
dat door onzichtbare handen
aangetrokken werd.
'We moeten winkelen.'
riep Lena.
Als Lena moest
dan moest het.

36

Maar het stond me niet
de collectie van H&M.
Al dat grijs grauw
donderde als onweer
langs de naden
van mijn nieuwe winterjas.
Veel te groot
want mijn lijf was te klein.
Ik zou soms willen
dat alles wat ronddraaide
stoppen zou
zodat ik uit de foto
stappen kon.
Alsof alle foto's
van vroeger
met of zonder mama
met of zonder papa
met
of
zonder,
ingekleurd
konden worden
met mijn eigen
roze potlood.

37

School was weer begonnen.
De aula niet mijn veilige plek,
de school een gevangenis
binnen de muren van 'moeten'.
Als ik een wens mocht doen,
zou ik een foto willen
met daarop Sjors en ik,
in een veld van bloemen
waarin we zaten te niksen
en naar de hemel keken
en niets zeggen hoefden.
In de lange gang
met een uitweg naar de aula
en een uitweg naar buiten,
stond ik
twijfelend
bij de toiletten.
De drommen leerlingen
als in een kudde schapen
blèn blèn
allemaal dezelfde weg.
Ik wilde een uitweg
naar de buitenlucht.

38

'Wat doe je hier?'
vroeg Lena.
Ze stond achter me
en had een blik
in haar ogen
als een emmer
vol Onbegrip.
Spijbelen van school
om naar de overkant te lopen
chocomel te drinken
naast elkaar
aan een lange houten tafel
waar de lak
bijna weg was
door al het leed;
nerven bloot
soms erin gekrast:
'Hanne was here'
'Dirk loves Suzanne'.
'Waar is je vader dan?'
Dat wist ik niet.
'Mama zegt niets.
Houdt haar mond dicht
als een oester
met een pareltje erin
dat ze verstopt houdt.'

39

Toen ik weer thuiskwam,
mijn fiets met een
dwars wiel
(iemand had mijn fiets getrapt,
zodat het ronde wiel
niet meer rollen kon),
zat mama daar.
'Mama -' zei ik,
met een diepe zucht,
'Als papa hier ergens is
dan wil ik hem zien.'

40

Mama blies een wolkje,
blies wat tranen.
Blies en blies, brieste
en zei toen:
'Ik kan het niet langer
tegenhouden.'
Ze frommelde in de zak
van haar gebreide vest.
Haalde een gekreukte brief
tevoorschijn.
Het was het eerste
in een lange tijd
van Niets,
iets tastbaars,
dat ik kreeg
van papa.
Alsof alles zwaarder woog,
de vergeelde envelop
met blauwe inkt,
dikke letters die vertelden
dat het naar Reva
moest worden gestuurd.

41

De envelop was geel.
Er zaten kreukels aan de randen.
Er was geen postzegel geplakt,
geen stempel uit een ander land,
geen land,
geen Wegwijzer.
Ik zou soms willen
dat alles wat ronddraaide
stoppen zou
zodat ik uit de foto
stappen kon,
in een andere foto.
Een nieuwe.

42

bliep bliep *bliep bliep*

Mijn mobiel propte er
een sms tussendoor.

Sjors vroeg zich af
of ik naar de snackbar kwam,
ging zitten bij de bankjes
of naar Lena ging.

Maar ik wilde alleen zijn
met mijn brief.

Alsof ik een schatkist
meedroeg,
aan geheimzinnige letters
geschreven op een papier.
Mijn handen trilden licht
toen ik aan de rand sjarde
en het kraken van het vel
me deed beseffen
dat dit een moment was
van nooit meer teruggaan.

43

'Lieve dienteleón*,
Ooit was je nog klein.
Zat je op mijn schoot,
keken we eindeloos
naar het bewegende gras
in de achtertuin van
ons huis in Spanje.
Leerde ik je fietsen
- dat ben je nu vast vergeten,
dat ik je voortduwde,
vasthield en losliet...
Lieve Reva,
ik moest je laten gaan.'

*paardenbloem

44

'Lieve, kleine Reva,
Je dronk weleens
de laatste slok koffie
uit mijn zelfgemaakte mok.
Ik leerde je de koprol
en je danste
op de bovenkant
van mijn laarzen,
heen en weer
heen en weer.
Mama was niet gelukkig.
Mama wilde niet meer.
Ik heb naar je gezwaaid
toen je je nog eenmaal
omdraaide
op het vliegveld
en je kleine handje
heen en weer
heen en weer
zwaaide.'

....

Zakte de gekreukte brief
zo op mijn benen
in een kleermakerszit.
Dreef er een meertje
in mijn ogen.

45

Als Lena mijn vriendin was
dan kon ik raad vragen,
Hulp.
Ik wilde roepen,
schreeuwen
vanuit mijn tenen
omhoog
'Help me dan'.

.....
Wat moest ik
dan zeggen?
Als ik
niets zeggen kon?
Alsof mijn
keel diep
van binnen
dichtgetrokken werd
door een
onzichtbaar
koord
en ook de tranen
zout en vochtig
niet springen wilden
vanuit een diep bad
plens,
plens,
over de rand heen.
Nee, niet.

46

'Misschien wil je moeder
best praten.

Ze zal wel moeten,
ze heeft je de brief
gegeven.'

Lena wiebelde
heen en weer

met haar
spijkerbroekbenen
terwijl ze

op een muurtje zat.

Lena was altijd
vol praktische tips.

Ik had zo'n
behoefte aan
armen om me heen.

Van die stevige
brede armen

die een kommetje
maken konden
van Niets

naar een omhelzing
alleen maar omdat ik
getroost wilde worden

zoals iemand
die huilt

zonder echt
te willen.

47

Zoals de bomen
heen en weer zwiepten
met de luchtstroom mee,
werd het alsmaar
kouder.

■ ■ ■

48

Het velletje papier
met de hakkelige tekst
van papa
zwiepte mee
met de deining
van handen en wind.
Lena zwaaide
toen ze de hoek
om fietste
en ik bleef achter
in stilzwijgen.
Als ik een gooi
kon doen
naar een presidentschap
werd ik president
van de Waarheden.

49

Later, zoveel later
tikte Sjors
met het bierviltje
heen en weer,
draaide het rond
op de houten tafel
voor hem.

In het stil en verlaten
huis van mama
vonden we op zolder
een oude schoenendoos.

Mama had net
voordat ze met
grote stappen wegliep
geschreeuwd dat papa
toch weer terug was
naar Isla Cristina.
Ik zag oude foto's
vergeelde foto's
van een jonge man
met lang zwart haar
en op de achterkant
allemaal inkthartjes
gekleurd.

50

Ooit had mama
wel van papa gehouden
maar doofde het vlammetje
langzaam maar zeker
uit.

Sjors zei tegen me:

'Als je moet gaan
dan moet je gaan.'

Was het echt
allemaal
zo simpel?

51

Koffers

maak je soms open
of doe je dicht.

Je haalt er wat uit,
stopt er wat in.

Een oude brief
in mijn jaszak.

Een koffer in mijn hand.

De wind door mijn haren
op een groot station.

Ze zeggen dat
in dromen

een station een tussenstop is.

Van A naar B.

Een begin- en eindbestemming.

En onderweg

heel veel Antwoorden
op belangrijke vragen.

Er stond een adres
op de oude brief

die gevonden was
op zolder.

Ik zei 'doei'

tegen Lena.

'Doei' tegen Sjors.

En ging.

52

Alsof ik voorbij het spoor
die lange weg in wandelde,
oneindig ver weg,
zoals de lijn
die ik met een potlood tekende
en waar ik zelfs met een lange arm
niet eens bij het
laatste stipje kwam -
Alsof ik voorbij het spoor,
voetstappen nauwelijks hoorbaar
op gypen,
zo goed als kapot
die weg
verder liep,
verder liep.

53

Een voet
voor de ander.
In een simpele pas.
Vooruit.
Als ik mezelf eens
in slowmotion
achteruit
kon zien lopen.
Maar dat wilde ik niet.
Ik wilde alles voelen.
Mijn hakken in de naden
van mijn gympen.
De bal van mijn voet
op de harde ondergrond
gezet,
elke keer weer.
Mijn tenen die wiebelden.
Als ik even stilstond.
Ik stapte in.
Ik stapte in de trein,
zette mijn grote tas
naast me neer op de
lila leren bank.
Terwijl mijn blik,
hoofd tegen de ruit,
naar Antwoorden wilde.

54

Er zat een paspoort
in de tas.
Met een foto, een lege blik.
(Zoals gevangenen in Amerika
staarden; mugshots,
terwijl ze een bordje vasthielden
en schrokken van de flits
van een fototoestel.)
Er zat een tandenborstel in.
Tandpasta in een washandje.
Mama had het
net ervoor nog gewassen.
Het rook zo
lekker fris.
Er zaten kleren in.
Spijkerbroeken en sokken,
truien en t-shirts.
De rest moest maar
later gekocht.
Er zat een mobieltje in.
Met zeven oproepen
niet opgenomen.
Drie van mama.
Twee van Lena.
En twee van Sjors.

55

Mijn laatste gespaarde centen
de afwasbaan bij Hotel Goud.
Drie avonden van zeven tot elf.
De letters,
ze dansten heel even
voor mijn ogen.
Omdat ik tranen voelde
wellen,
ook over de rand
druppelend naar mijn benen.

56

57

Lieve Sjors,
je moest eens weten.
De kronkels in mijn buik.
De achtbaan in mijn lijf.
De kruispunten op mijn pad.
Dat dit is wat ik moet doen.
Dat dit is wat gebeuren moet.
Zoals het kopen
van nieuwe gympen
of een nieuwe trui,
omdat er gaten
in gevallen zijn.

58

59

DEEL TWEE

60

61

Langs 'de kust van het licht' *
in een gevraagde lift
in een oude pick-up
in geroest lichtblauw,
hoorde ik de stem
van Fiona Apple,
terwijl de ronkende motor
me meevoerde langs
een vlak landschap
met wadden en wegen.
'You'll never see
the Courage
I know'.

De man sprak Spaans
vloeiend en snel
als een ratelende
oude radio
met kraak,
maar ik verstond er
zo weinig van,
alsof ik wel wilde,
me concentreerde
maar alleen zijn mond
bewegen zag.

*Costa de la Luz

62

De zon keek
in een langzame verschuiving
van onder de aarde
naar er bovenuit.
Zo begon de ochtend.
Ik voelde mijn spieren,
mijn schouderbladen
die staken in de
te dunne bekleding
van Elian, de chauffeur,
gebronsde dikke vingers,
die ritmisch tikten
op het grote stuur.
Mijn strakke spijkerbroek
plakte tegen mijn benen,
het flesje mineraal water
bijna leeg.
Met mijn tas dicht tegen me aan,
de brief binnen handbereik,
was ik terug naar vroeger.

63

We woonden
in een vrijstaand huis,
naast andere vrijstaande huizen.
Witte muren.
Met een klimop
die vanuit zijn wortels
naar boven kronkelde,
zo over de bovenrand
van de voordeur.
Wat ik me ervan
herinneren kon,
was het vlak en wijds
met dor gras overal.
Een schommel in de tuin.
Heldere blauwe lucht,
gevuld met wattige wolken.
Soms kon ik
als ik goed mijn best deed,
het kraken horen
van het heen en weer gaan
voorwaarts, achterwaarts
van de schommel
terwijl de wind
in mijn haren vlocht
als twee handen,
vingers gespreid.
Kammend.

64

De was hing buiten.
Witte was.
Het wapperde in
een moderne dans
langs elkaar heen,
De punten.

65

Elian gebaarde.
De pick-up stond stil
aan een weggetje,
ergens.
'He lo aquí.'
Ik trok met mijn ogen
de lijn van
zijn wijsvinger
naar de verte.
Ineens zonk
de moed,
zwaar en zondig,
me in de schoenen.
Met biljetten
in mijn broekzak,
een tas in mijn hand,
mijn mobieltje uit,
ver weg van thuis,
Mama,
Gato,
Sjors,
Lena,
Nederland.

66

Elian gebaarde.
Nogmaals.
Alsof hij
ongeduldig werd,
ik uitstappen moest
en alleen
alleen
verder moest.
De man hief
zijn hand,
draaide aan het stuur
en ik zag hem
verdwijnen.
De lange straat
uit het zicht,
richting boulevard
langs de kustlijn,
langs de Stilte,
want er waren
nu geen mensen.
Het was een
verlaten Domingo*.

*zondag

67

Mijn gefronste voorhoofd;
ik wilde de lijnen
weg wrijven,
ze vertelden
dat ik een beetje bang was,
omdat ik voor het eerst
echt wist
wat ik gedaan had.
Langs tapasbars,
speelgoedzaken,
souvenirwinkels,
zocht ik naar Verblijf.

68

Aan de balie
met afgebladderd hout,
ingekeerde lijnen,
met een belletje
ouderwets, - klingeling -
met een nagalm,
stond een oudere
mevrouw, met een
naamkaartje geprikt
op haar volle boezem,
met wit revers en
donkerblauwe jurk.
Ik reikte diep
in mijn broekzak
naar losgeld, briefjes,
en legde de verkreukelde
waardevolle papiertjes
op de toonbank
van Hotel Claro.
'Habitación por favor?'

69

En toen stroomde er
een waterval
aan woorden, Onbekend,
over de verouderde
lippen met nerfjes,
dwars -
waardoor ik moeilijk
de stroming stil
kon zetten.
Uit.
'No comprender!'
Ik moest
plotseling huilen.

70

71

DEEL DRIE

72

73

Wat als de Antwoorden
zomaar,
als in een aangewaaid blaadje,
dwarrelend van ver,
met de wind mee,
rechts en links,
koprol en weer door
zomaar op de railing van
het geroeste balkon
in Isla Cristina
zouden vallen?

74

Wat zou er dan
op het blaadje
geschreven staan,
alles wat ik altijd
had willen weten?
Wat had ik willen weten?
Dat alleen zijn en eenzaam zijn
twee verschillende dingen zijn?
Dat de geur van zuurkool
op een Nederlandse winteravond
net zo thuis voelt
als alleen zijn
op het dakterras
van een V&D?
Dat Sjors soms
zonder erg mijn hand
aanraakte en niet terugnam
maar zijn hand liet liggen
zodat mijn wangen
langzaam roder kleurden
en ik mijn haren naar voren
liet hangen
zodat hij
niets merken zou.
Van de onverwachte
verlegenheid
die door de nauwe aderen
van mijn wangen stroomde.

75

Yadra was met haar handen,
druk gebarend
naar boven en beneden
vanachter de toonbank gekomen,
had me mee geduwd met ferme pas
naar een klein kamertje.
Daarna kreeg ik thee uit een
porseleinen kopje met bloemetjes.
Nam Yadra mijn tas van me af,
legde die op een houten trap
gebaarde met haar hand,
'Dormir caro.'
Dat ik slapen kon,
zoveel ik wilde.

76

Er viel een witte sluier
heel langzaam
van boven naar beneden.
En ik zag dat ik naar boven keek,
mijn armen uitstak,
mijn vingers ver gespreid
totdat alles in tijd
leek stil te staan.
De sluier leek vlak boven me
te blijven hangen.
Alsof het zachte weefsel,
licht maar beschermend,
wachtte op mijn toestemming
om neer te dalen.
Zoals een goedkeuring;
een uitgekomen wens.
Ik had bijna geen geld.

77

Mijn mobieltje was leeg.
Er was zo weinig
om hier voor te zijn.
Alle straten leken hetzelfde,
de lucht stralend blauw,
terwijl de mensen gewoon
weer aan het werk gingen.
Ik. Hier.
Die met een routekaart
en een oude brief
via een oude stoffige bus
naar het huis zou reizen
vol Herinnering.
De hobbels werden hoger,
de bus vervoerde oudere
vrouwen met netten vol fruit.
Een klein jongetje zat
recht tegenover me,
bekeek me
met een schuine blik
in zijn donkere ogen.
Vol schittering.

78

Even leek ik erin te verdrinken;
een poel van een oneindig duister.
Maar ik ontwaakte
uit een donkere droom,
ver weg geweest,
omdat de jongen
recht voor me stond,
lachend mijn hand aanraakte.
'Blanco corazón,' fluisterde hij.
Ik begreep niet waarom hij dat zei.

79

80

DEEL VIER

81

Het wijde uitgestrekte veld,
in de zomerzon,
met een lange, oneindige blauwe lucht.
Ik keek ernaar, ogen samengeknepen,
terwijl de bus verder ging,
zonder mij.
Ik hield de brief
in mijn klamme handen.
De zon scheen fel op mijn hoofd.
Soms vergat je bescherming,
zoals crème tegen verbranding,
of een doek tegen een zonnesteek.
De lijnen van het

82

verkreukelde plattegrondje
leken verwarrende Dwaalsporen
langs onbekende routes
en verre wegen.

Soms hoopte ik op een
felrood pijltje
dat zomaar ineens verscheen
op een punt waar de weg
en eindpunt
elkaar zouden treffen.

Met mijn hand boven mijn wenkbrauwen
om af te schermen tegen de felle zonnestralen
die wanhopig feller wilden schijnen
want de rest was, zonder gekkigheid,
verre van het stralen waard.

In mijn herinnering
was alles zo anders,
hoe moest ik nu
weten of het goed voelde?
Wat was goed?

83

Aan het einde van de stoffige weg
stond op een verhoging,
een dorre groengele heuvel,
een oud en vervallen huis.
Met een groene deur,
nummer 2312.
Zelfs de schommel
stond er nog.
Mijn hart bonkte hard
tegen mijn ribbenkast.
De plotselinge zenuwen
gierden door mijn keel.
Ik wilde niet meer.
Waarom was ik hier,
als ik toch de Antwoorden
niet zoeken wilde.
Opeens.
Alles was verlaten.

84

Ik had met knikkende knieën
met de steentjes voelbaar
onder de zolen van mijn gympen
langs de ramen gelopen,
met mijn hand tegen
de witte muren
houvast -
houvast,
anders viel ik om.
Met aarzeling
in mijn trillende handen
klopte ik op de deur.

85

Herken je dat?

Dat je weleens graag wilt weten
maar als het voor je neus ligt
je liever alles opzij schuift?

Dat het boek met de harde kaft
beter dicht kan blijven,
zo voel je dat.

Onaangetast.

Dat een stemmetje in je hoofd
fluistert,

'Misschien liggen hier
je Antwoorden
wel helemaal niet.'

86

Misschien zat ik er een uur. Of twee.
Terwijl de vogels hoog
in de helderblauwe lucht cirkelden,
de zon steeds feller
op mijn blote armen scheen,
en tijd in tijd vervaagde,
begroef ik mijn gezicht
in mijn handen.

Misschien was papa meegegaan
met de herinneringen die ik meedroeg.
Misschien was er geen ruimte meer
voor de Werkelijkheid.

Misschien waren de Antwoorden
niet per se op deze plek te vinden,
maar overal in mijn lijf.

Misschien was de werkelijkheid
in de blauwe lucht van Isla Cristina,
in Evian, in Yadra,
in het warme zand.

En in mij.

87

Bedankjes.

Mirjam de Graaf voor alle hulp en adviezen. Ook Edith Vos voor de second opinions.

Ook een speciaal bedankje voor Yvonne Vlaar die met grote enthousiasme de illustraties wist te verzorgen.

Verder bedank ik Erwin Troost omdat daar het idee ontstond de woorden en zinnen te bundelen, maar zeker ook Gerjanne Tiemens die het een extra duwtje in de rug gaf!

Witte koord begon eigenlijk als grapje, doordat opruweplanken.nl een neplogwedstrijd organiseerde waar witte koord aan mee deed, waren er zoveel reacties er meer mee te doen dat het uiteindelijk resulteerde in een samenwerkingsproject om een bundel te maken. Daarom een extra bedankje voor op ruwe planken voor het idee.

Karin Ramaker.

www.met-k.com

'Als alles dat begint een einde heeft,
dan komt het wel goed met mij.'

